

Ramund var sig en bedre mand
om han havde bedre klæder
Dronningen gav hannem klæder på stand
af blågarn, bast og læder
"Sådan vil jeg ikke ha'e" sagde Ramund
"Sådan står mig ikke bra,"
sagde Ramund den unge

Ramund gik sig ved saltens søstrand
der så han syv jætter stande
"Tager jeg Ramund i min mindste hånd
og kaster ham langt af lande"
"Det gør ikke ene du" sagde Ramund
"Komme må i alle syv,"
sagde Ramund den unge

Ramund tog til sit gode sværd
det han kaldte Dymlingen Røde
Hug han de jætter syv med en færd
at blodet randt dennem til døde
"Der ligger alle syv," sagde Ramund
"Alt står jeg her endnu,"
sagde Ramund den unge

Ramund ladede skibene syv
med guld og med ædle stene
sejled så over sø så stiv
alt hen til kejserens lande
"Nu er vi kommet her," sagde Ramund
"Nu har vi bedre lært,"
sagde Ramund den unge

Kejseren stod ved sit vindue og så
med angst og sorrigfuld mine
"Hvem er den mand som i gården mon stå
og der så hæsselig grine?"
"Det er mig og jeg har lyst," sagde Ramund
"Med dig at vov' en dyst,"
sagde Ramund den unge

"Kære Ramund du skåne mit liv
jeg så end aldrig din lige
Min yngste datter vil jeg dig give
og halvdelen af mit rige
"Det tar jeg når jeg vil," sagde Ramund
"Og så din datter til,"
sagde Ramund den unge

Ramund tog til sin store kniv
den han kaldte Dymlingen dyre
Skilte han kejseren af med hans liv
at hovedet fløj femten mile
"Jeg mente den ej bed," sagde Ramund
"Alt rinder blodet ned,"
sagde Ramund den unge